

κοντόσταυλος Γίλλης Λεβρόν και ὁ Βελ-
τράμος τοῦ Βάλτς. Ἡμεῖς θὰ μείνωμεν
ἐν τῇ ἐφεδρείᾳ μετὰ τῶν Προβηγκιανῶν,
καὶ θὰ ἔχωμεν μεθ' ἡμῶν τὸν Γουίδον τοῦ
Μομφόρτ, τὸν Γραρὺ καὶ ὕμς, κόμη Γου-
έρμα, μετὰ τοῦ Γουέλφον τῆς Τοσκάνης.
Τὸ σύνθημα εἶναι τὸ σύνθημα τῆς Γαλ-
λίας: Μουζοῦ, ἱππόται! Ἀπέλθετε λοι-
πόν, τέκνα μου, καὶ κατακτῆσετε βαρο-
νίας.

Ἦρξαντο νὰ κινῶνται, ὅτε ἐπὶ λευκο-
τάτης ἡμιόνου ἐφάνη περιεστοιχισμένος
ὑπὸ πολλῶν ἐπισκόπων ὁ Βαρθολομαῖος
Πινιατέλλος, ἀρχιεπίσκοπος τῆς Κοσεν-
τίας, φέρων τὰ πολυτιμότερα αὐτοῦ ἀρ-
χιερατικά ἄμφια. Καὶ αὐτὴ ἡ ἡμιόνος ἐ-
καλύπτετο ὑπὸ χρυσοῦφάντου μανδύου,
ἐφ' οὗ ἦσαν κεντημένοι ἀργυροὶ λέβητες·
χρυσοῦφαντον ἐπίσης καὶ δι' ἀργυρῶν λε-
βήτων κεντημένην στολὴν ἔφερον οἱ ὑπη-
ρέται... καὶ ἀργυροὺς λέβητας ἔφερον ἐπὶ
τῶν χρυσῶν αὐτῶν ράβδων οἱ ραβδούχοι.
Τὸ ἔμβλημα τοῦτο ἦτο βεβαίως ἐνδο-
ξον, διότι, καθ' ἃ διηγούνται τὰ παλαιὰ
χρονικά, Λανδόλφος τις, κυβερνήτης μιᾶς
τῶν γαλερῶν τοῦ βασιλέως Ρογήρου, ἐν
τῇ πολιορκίᾳ τῆς Κωνσταντινουπόλεως,
εἰς τοσοῦτο θράσος ἔφθασεν, ὥστε, εἰσδύ-
σας εἰς τὰ μαγειρεῖα τοῦ αὐτοκράτορος
Μανουήλ, ἤρπασε τρεῖς ἀργυροὺς λέβητας
καὶ ἔλαβεν αὐτοὺς ὡς οἰκογενειακὸν ἔμ-
βλημα, ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομα Πινιατέλλος
— διότι Πινιάττα λέγεται ἰταλιστὶ ὁ
λέβης.

Καὶ ὅμως ἦτο κᾶπως γελοῖον τὸ ἔμ-
βλημα ἐκεῖνο, καὶ ἡ μανία τοῦ ἀρχιεπι-
σκόπου νὰ θέτῃ αὐτὸ πανταχοῦ, καθίστα
αὐτὸ γελοιότερον ἔτι.

Ἐν τούτοις, ὁ Πινιατέλλος, ἀφικόμε-
νος ἐνώπιον τοῦ Καρόλου, ἠρώτησεν αὐ-
τὸν σοβαρῶς ἂν εὐηρεστεῖτο ν' ἀναγνώσῃ
τὰς βούλλας τῶν ἀφάσεων, ἃς εἶχον ἐκ-
δώσῃ οἱ Πάπαι, Ἀλέξανδρος ΣΤ', Οὐρβα-
νὸς Δ' καὶ Κλήμης Δ', ὑπὲρ τῶν με-
τασχόντων τῆς ἀγίας ἐκείνης σταυροφο-
ρίας.

Ὁ Κάρολος ἀπήντησεν ὅτι οὐδεμία ἦτο
ἀνάγκη τούτου, διότι πάντες ἐγίνωσκον
αὐτὰς ἐκ στήθους, ὅτι ἤρκει νὰ τοὺς εὐ-
λογήσῃ καὶ αὐτοὶ θὰ ἔμενον νύχταριστη-
μένοι.

Ὁ ἀρχιεπίσκοπος λαβὼν τὸ ράντιστρον,
χωρὶς νὰ καταβῇ τῆς ἡμιόνου, ἠγίασεν
αὐτούς, εἶτα ἀπήγγειλε μετὰ σπουδῆς
ἀπόσπασμα ὁμιλίας, ἐν ᾗ ὁ Μαμφρέδης
ἐλέγετο υἱὸς τοῦ Ἀχάβ, ἀφωρισμένος,
σπέρμα ἐχίδνης, ἀρειανός, ἀρναλδιστής,
πρισκιλλιανός καὶ ἄθεος, συλληθδὴν, οἱ
δὲ Γάλλοι ἀπεναντίας ἀληθεῖς υἱοὶ τοῦ
Ἰσραὴλ, καταγόμενοι κατ' εὐθεῖαν γραμ-
μὴν ἀπὸ τῆς φυλῆς τοῦ Ἰούδα... Εἶτα
ἔψαλλε ψαλμὸν τινὰ τοῦ Δαυὶδ, κατὰ λ-
ηλον διὰ τὴν περίστασιν, καὶ ἀπέστει-
λεν αὐτοὺς νὰ σφαγῶσι φαιδρῶς ἐν τῷ
πεδίῳ.

Τώρα οἱ θλιβεροὶ ἀρχίζουν ἤχοι.

Ἐνθεν καὶ ἔνθεν ἐξώρμησαν μετὰ λύσ-
σης κραυγάζοντες: Μουζοῦ καὶ Σοηβία,
οἱ δύο στρατοὶ κατ' ἀλλήλων... Τὸ δια-

χωρίζον αὐτοὺς διάστημα ἐπληρώθη... ἡ
σφαγὴ ἤρξατο.

Οἱ Γάλλοι, κατὰ τὴν διαταγὴν τοῦ
στρατάρχου Μιρεποῦ, ἐφώρμησαν ἔχοντες
τὸ μέτωπον αὐτῶν λίαν ἀνεπτυγμένον,
διότι, ἰδόντες τοὺς Γερμανοὺς προχωροῦν-
τας ἐν σχήματι τετραγώνου, ἤλπισαν νὰ
περικυκλώσωσιν αὐτοὺς διὰ τῶν κεράτων,
ὧν προΐσταντο οἱ ἀδελφοὶ Βανδᾶμαι.

Οἱ Γερμανοὶ ἱππεῖς, κατὰ τὴν ἐποχὴν
ἐκείνην, ἐθεωροῦντο ὡς ἀήττητοι, — καὶ
πράγματι τόσον ποικίλα εἶναι τὰ τοῦ κό-
σμου τούτου — ἀνίκαναι τότε, ἔνεκα ἐλ-
λείψεως πειθαρχίας, πρὸς ἄμυναν, ἦσαν
ἀκαταμάχητοι ἐν τῇ ἐφόδῳ.

Συμφώνως δὲ πρὸς τὴν διαταγὴν τοῦ
βασιλέως, ἐπέπεσον κατὰ τοῦ κέντρου τῆς
ἐχθρικῆς πρωτοπορείας μετὰ τόσης ὀρ-
μῆς, ὥστε τὸ μὲν ἔνεκα τῆς ἐκτάκτου
αὐτῶν ἀνδρείας, τὸ δὲ ἔνεκα τοῦ ἁ-
θροῦς τοῦ γαλλικοῦ κέντρου, τοῦτο
ἐφάνη κλονούμενον καὶ ἀραιούμενον...
ἄχρις οὗ ἐπὶ τέλους διεσπάσθη.

[Ἔπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

JULES LERMINA

A. B.

[Συνέχεια]

B'

Ἡ φίλια, ἡ ἐνοῦσα τοὺς δύο τούτους
ἄνδρας, ἀνῆρχετο εἰς πλέον τῶν τεσσα-
ράκοντα ἐτῶν· μόλις ἐπὶ βραχείας μόνον
περιόδους εἶχον παύσῃ βλέποντες ἀλλή-
λους καὶ οὐδὲν ποτε εἶχε χαλαρῶσῃ τοὺς
δεσμούς, οἵτινες συνέδεον τὸν ἕνα πρὸς τὸν
ἄλλον.

Ὁ κ. Πολλὲ ἦτο πεντήκοντα τριῶν
ἐτῶν, ὁ δὲ κ. Βαροδᾶς πεντήκοντα ἐπτά.
Αἱ οἰκογένειαι τῶν κατώκουν τὸ πάλαι
ἐν τῇ ἐξοχῇ, πλησίον τῶν Παρισίων, δύο
γειτονικάς οἰκίας. Οἱ παῖδες εἶχον παιζῇ
ὁμοῦ, ὁμοῦ δὲ πάλιν εἶχον ἐπαυρεθῇ ἐν
τῷ σχολεῖν παρακολουθοῦντες ἀλλήλους
κατὰ τὰς σπουδὰς· ὁ μὲν εἶχεν ἐκλέξῃ τὰ
νομικά, ὁ δὲ τὴν ἱατρικὴν καὶ τὰ μαθη-
ματικά. Εἶχον συναντηθῇ φοιτηταὶ καὶ
ἐκεῖ εἶχεν ἐντελῶς ἐξαλειφθῇ ἡ διαφορά
τῶν ἡλικιῶν, ἥτις ἐχώριζεν αὐτούς. Ὁ
Πολλὲ εἶχε παρατείνῃ πῶς τὴν διάρκειαν
τοῦ φοιτητικοῦ βίου, ἐν ᾧ ὁ Βαροδᾶς, ἐπι-
μελέστερος, ἐμβριθέστερος εἶχε μεταχει-
ρισθῇ τὸν μέχρι τῶν ἐξετάσεων ἀπολύτως
ἀναγκαῖον χρόνον, ὅπως λάβῃ τὸν δι-
δακτορικὸν τίτλον. Ὁ δὲ Πολλὲ, προ-
λύτης τῆς νομικῆς, εἶχεν ἀγοράσῃ τὸ
γραφεῖον συμβολαιογράφου. Ἀμφότεροι
ἦσαν πλούσιοι καὶ οὐδέποτε εἶχον ὑπάρξῃ
μεταξὺ αὐτῶν αἱ μικραὶ ἐκεῖναι ἀφορμαὶ
ὀχληρίας, αἱ τῶν ἀμοιβαίων δανείων δη-
λαδῇ. Ἀξιοσημείωτον δὲ ὅτι οὐδέτερος

αὐτῶν ἦτο φύσεως διαχυτικῆς. Ἡ φίλια
τῶν ἔσχεν ἐπὶ πολλὸν χρόνον χαρακτηρᾶ
σχεδὸν ἐπιφυλακτικόν. Ἐχαιρον συναν-
τώμενοι καὶ διερχόμενοι ὁμοῦ τὰς ἐσπέ-
ρας τῶν· ἀλλά, ὥσπερ διὰ τινος σιωπηρᾶς
συνθήκης, οὐδέποτε ἀντήλλασσον ἐπὶ τοῦ
ιδιωτικοῦ τῶν βίου οὐδεμίαν τῶν ἐκμυ-
στηρεύσεων ἐκείνων, ὧν λίαν ἀφειδεῖς εἶνε
συνήθως οἱ νέοι.

Ὁ χρόνος οὐδὲν ἄλλο σέβεται, λέγου-
σιν, εἰ μὴ ἐκεῖνο, εἰς οὗ τὴν οἰκοδόμησιν
αὐτὸς συνετέλεσεν. Οὕτως ἐγένετο καὶ
εἰς τὴν φιλίαν τιν. Ἡμέραν τινά, οἱ δύο
οὗτοι ἄνδρες, ψυχροί, κατὰ τὸ φαινόμε-
νον, συνδιαλεχθέντες πλέον ἢ ὅσον εἶχον
ἐμπιστευθῇ πρὸς ἀλλήλους, παρετήρησαν
ὅτι ἡγαπῶντο πλέον ἢ ὡς ἀδελφοί, διότι
ὁ εἰς εἶχεν ἐκλέξῃ τὸν ἕτερον ἀμοιβαίως.

Ὁ πρῶτος λαβὼν ἀνάγκην ὅπως τῷ
παρασχεθῇ σπουδαία τις ὑπηρεσία, ἀπε-
τάθη φυσικώτατα εἰς τὸν ἕτερον, χωρὶς
κἂν νὰ διανοηθῇ ὅτι ἡδύνατο νὰ δοκι-
μάσῃ, ἂν μὴ ἄρνησιν, τοῦλάχιστον δι-
σταγμὸν.

Ἐπρόκειτο περὶ σοβαρωτάτης τινὸς ὑ-
ποθέσεως ἀφορώσης τὸν Πολλὲ καὶ δυ-
ναμένης νὰ διακινδυνεύσῃ τὴν θέσιν του.

Εἰς τῶν ὑπαλλήλων του εἶχεν ἐγκατα-
λίπῃ τὸ γραφεῖόν του, κατόπιν ἀρκοῦντως
σημαντικῶν ὑπεξαίρεσεων· ἀλλ' ὅπερ ἦτο
ἔτι ἐγκληματικώτερον, εἶχε παραλάβῃ
μεθ' ἑαυτοῦ, ὅπως καταδολιευθῇ τοῦ προ-
ισταμένου, ἐνόχου μόνον ἔνεκα τῆς πρὸς
αὐτὸν ὑπερβολικῆς ἐμπιστοσύνης, ἔγγραφα
καὶ φακέλλους, μεγίστης σπουδαιότητος.

Ὁ συμβολαιογράφος ἐγνώριζε πῶς τὸ
μέρος, ἐν ᾧ αὐτὸς εὕρισκετο.

Ἐπρόκειτο λοιπὸν ὅπως τὸν ἐπανεύρῃ
καὶ ἀνευ θορύβου, ἀνευ σκανδάλου, τὸν
καταπέσῃ εἰς τὴν ἀποδοσιν τῶν ἐγγρά-
φων.

Ἦτο δὲ ἀδύνατον εἰς τὸν Πολλὲ ν' ἀ-
φήσῃ τὸ γραφεῖόν του· ὅθεν ἐζήτησε
παρὰ τοῦ Βαροδᾶ ν' ἀναχωρήσῃ ἀντ' αὐ-
τοῦ. Οὗτος δὲν ἔκαμεν οὐδεμίαν παρατή-
ρησιν, ἔλαβε τὸ τραῖνον τῇ αὐτῇ ἐσπέρᾳ
καὶ ἐπανῆλθε μετὰ τεσσαράκοντα ὀκτὼ
ὥρας πληρέστατα ἐπιτυχόν.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν δὲ ταύτην ὁ Βαρο-
δᾶς, ὅστις εἶχεν ἐντελῶς παραιτήσῃ τὴν
ιατρικὴν, ὅπως ἀφοσιωθῇ ἐξ ὀλοκλήρου
εἰς μελέτας χημικὰς, εἶχε συχνάκις ὁμι-
λήσῃ εἰς τὸν φίλον του περὶ νέων ἐρευνῶν,
ἀπαιτουσῶν λεπτότητα καὶ ἐπιμονὴν ἐν-
δελεχῇ.

— Ἐ, λοιπόν; τὸν ἠρώτα ὁ Πολλὲ ὀλί-
γον χρόνον ὕστερον τοῦ συμβάντος τού-
του, ποῦ εὕρεσκειται τὸ πείραμά σας ἐπὶ
τῆς ὑγροποιήσεως τῶν ἀερίων;

Ὁ Βαροδᾶς ἐφάνη ἀμνηχανῶν, ἐψέλλισε
λέξεις τινάς, καὶ τέλος ἐδέησε νὰ ὁμολο-
γήσῃ ὅ,τι εἶχε παραμελήσῃ ἐπὶ τινος ἡ-
μέρας νὰ ἐξακολουθήσῃ μετὰ τῆς ἀναγ-
καίας φροντίδος τὸ κρίσιμον αὐτὸ πείρα-
μα, ὅτι εἶχεν ἀναγκασθῇ νὰ ἀρχίσῃ αὐ-
θις ἐξ ἀρχῆς πᾶσαν τὴν ἐργασίαν καὶ
ἔνεκεν τούτου εἶχεν ἐπέλθῃ βραδύτης ἐνὸς
τοῦλάχιστον ἔτους.

Ὁ Πολλὲ ἐνόησεν ὁ ἐπιστήμων τῷ

εἶχε θυσιάσῃ, χωρὶς νὰ ἐκφέρῃ λέξιν μομφῆς, τὴν πραγματοποιήσιν ἐνός τῶν προσφιλεστέρων ὀνείρων του. Τὸ ταξιδεῖδιον τῶν δύο ἡμερῶν εἶχε ματαιώσῃ τὰ πάντα.

— Ἐ λοιπόν! δὲν ἠθέλετε κάμῃ τὸ αὐτὸ εὐρισκόμενος εἰς τὴν θέσιν μου; ἠρώτησεν ὁ χημικός.

— Βεβαίως, ἀπήντησεν ὁ ἕτερος.

Τριακοντούτης ὁ Πολλὲ ἐνυμφεύθη. Ὁ δὲ Βαροδᾶς ὑπῆξεν ὁ πρῶτός του μάρτυς, ἀλλ' ἔμεινεν ὁ ἐπιστήμιος φίλος τοῦ συζύγου, χωρὶς νὰ στέρξῃ ὅπως λάβῃ τὴν αὐτὴν θέσιν ἐν τῷ οἰκιακῷ βίῳ αὐτοῦ.

Ἄν καὶ ἤθελεν ἀπονεύμῃ εἰς τὴν σύζυγον καὶ τὸ τέκνον τοῦ Πολλέ τὴν ἀγάπην, τὴν ὁποίαν ἀφιέρου εἰς αὐτόν, καὶ ἦτο ἱκανὸς νὰ ἐνδείξῃ πᾶσαν προθυμίαν ὑπὲρ αὐτῶν, ἀπεποιήθη, παρὰ πάσας τὰς ἐπιμόνους παρακλήσεις, νὰ γείνῃ, ὡς συνήθως λέγουσιν, οἰκογενειακὸς φίλος.

— Ἀλλὰ δὲν νυμφεύσθε λοιπόν; ἠρώτα ὁ Πολλὲ τὸν Βαροδᾶ.

Οὗτος δὲ τῷ ὁμολόγησε τότε ὅτι εἶχεν ἀγκυπῆσῃ μέχρι λατρείας νεάνιδά τινα ἥτις, ὡς ἐνόμιζε, τῷ ἀνταπέδιδε τὰ ἴσα, ἀλλ' ἦν οἱ γονεὺς τῆς εἶχον ἀναγκάσῃ εἰς ἄλλον γάμον. Ὅσον δ' ἀφορᾷ αὐτόν, ἦτο νῦν ἀπορασιζόμενος νὰ μείνῃ ἄγαμος.

Μετὰ δύο ἢ τρία ἔτη ὁ Πολλὲ ἐπέμεινεν ἐκ νέου. Ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην ὁ Βαροδᾶς ἀπήντησεν ἔτι κατηγορηματικώτερον.

Ἦτο καθήκον του νὰ μὴ νυμφευθῇ. Τί ἄρα ἐσήμαινεν ἡ αἰνιγματώδης αὕτη φράσις; Ἐζήτησε δὲ παρὰ τοῦ φίλου του νὰ μὴ ἐπιμένῃ ἐν τούτῳ.

Οὗτος δ' εἶχεν ἀπὸ τινος ἐξακριβώσῃ ἐν αὐτῷ μελαγχολίαν, πάντοτε ἐπιτεινομένην.

Ἐνόησεν ὅτι ἐνεπώλευεν ἐν τῇ καρδίᾳ του θλίψις λίαν πρόσφατος ἔτι, ὥστε νὰ μὴ ἐπιτρέπηται νὰ ἐγγίσῃ τις τὴν πληγὴν, καὶ ὅτι ἡ ἀληθὴς ἀγάπη ἀπαιτεῖ τὴν διάκρισιν.

Ἐν τούτοις ὁ Βαροδᾶς βραδύτερον ὠμίλησε πρῶτος. Ἐνεχείρισεν εἰς τὸν φίλον του φάκελλον ἐσφραγισμένον λέγων αὐτῷ:

— Δὲν σὰς ζητῶ ὄρκον. Δὲν θ' ἀνοίξετε τὸν φάκελλον τοῦτον εἰμὴ ἂν ἀποθάνω πρὸ ὑμῶν καὶ θὰ συμμορφωθῇτε ἀκριβῶς πρὸς τὰς ὁδηγίας μου.

Ὁ Πολλὲ τῷ εἶχε σφίγγῃ τὴν χεῖρα. Ἦτο πρᾶγμα ὑπεσχημένον. Δὲν εἶχε πλέον γείνῃ λόγος περὶ αὐτοῦ.

Ὁ φάκελλος εὐρίσκετο εἰς μέρος ἀσφαλὲς καὶ ἐν περιπτώσει θανάτου τοῦ Πολλέ ἤθελεν ἐπανέλθῃ ἀνευ δυσκολίας εἰς τὰς χεῖρας τοῦ κυρίου του.

Ὁ Βαροδᾶς εἶχεν ἀφοσιωθῇ εἰς τὴν ἐργασίαν μετὰ πλείονος ἔτι ζήσεως.

Ἄγνωστος ὑπὸ τοῦ πλήθους εἶχεν ἀποκτήσῃ δικαίαν ὑπόληψιν μετὰ τῶν βιομηχανῶν, εἰς οὓς αἱ χημικαὶ ἀνακαλύψεις του εἶχον παράσχω ἀληθεῖς ὑπηρεσίας.

Εἶχε μείνῃ ὅμως μετριόφρων, ἡγάπα τὴν ἀσημόνητα καὶ διήρχετο τὸν βίον πάντοτε ὡν ὀλίγον κατηφής.

Εἶχε τὸ μυστικὸν τῆς λύπης καὶ τῆς θλίψεως του.

Ὅτε ἡ φρικώδης καταστροφὴ τοῦ Κουρσεῖλ εἶχε κατασπαράξῃ τὸν βίον τοῦ Πολλέ, ἀποσπῶσα καθάπαξ ἀπ' αὐτοῦ, διὰ τερατῶδους ἐκτροπῆς τῆς Εἰμαρμένης, πᾶν ὅ,τι συνίστα τὴν ζωὴν του, τὰς ἐλπίδας του, τὸ μέλλον—τὴν σύζυγον καὶ τὸ τέκνον του,— ὁ Βαροδᾶς εἶχεν ἔλθῃ πρὸς αὐτόν, ἐγκαταλείπων τὰ πάντα· εἶχε δεχθῇ εἰς τὰς ἀγκάλας του τὸν τραυματιὰν ἐκεῖνον, ὅστις ἐκάλει τὸν θάνατον, κλαίων μετ' αὐτοῦ, καὶ συμφώνως πρὸς τὴν ἀληθῆ φιλίαν μὴ ζητῶν νὰ τὸν παρηγορήσῃ προῶτως.

Ἡ κρίσις ὑπῆρξε μακρὰ καὶ φρικώδως ὀδυνηρά· ἀλλ' ἡ ἀγάπη ὑπομονητικὴ, ἀκαταπόνητος εἶχεν ὑπερισχύσῃ ταύτης. Δὲν εἶχεν ἀπολειφθῇ εἰς τὸν ἀπηλπισμένον εἰ μὴ κόρος τις τοῦ ζῆν, ἐνεκεν τοῦ ἀδυνάτου τῆς ἀνανεώσεως τῆς ζωῆς.

Ὁ Βαροδᾶς ἐν τούτοις εἶχεν ἀποκοιμίσῃ τὰς ἐξάψεις αὐτοῦ ἐν τῇ μονοτονίᾳ τῶν κανονικῶν ἐνασχολήσεων, καὶ αὐτὸς εἶχε παρὰσχω εἰς τὸ σεσαλευμένον πνεῦμά του τὴν τροφὴν τῶν μελετῶν τοῦ παρελθόντος, καταλλήλων ὅπως καλύψωσι τὸ παρόν, καὶ ἡ σχετικὴ εὐτυχία, ἥς ἀπῆλauen ὁ ἀρχαῖος συμβολαιογράφος, ἦτο ἔργον αὐτοῦ.

Ὁ βίος εἶχεν ἀναλάβῃ τὴν ἡρεμον αὐτοῦ πορείαν, διευθυνομένην ὑπὸ τῆς κανονικότητος τῶν ἔξεων.

— Εἶσθε μέγας ἱατρός, τῷ ἔλεγεν ἐνίοτε ὁ Πολλὲ ἐννοῶν τοῦτο.

Ἀπαξ δὲ μόνον εἶχεν ἀπαντήσῃ ὁ Βαροδᾶς:

— Μέγας ἱατρός, ὅστις δὲν γνωρίζει νὰ θεραπεύσῃ ἑαυτόν.

Ἀλλ' οὐδὲν ἕτερον εἶχε προσθέσῃ.

Καὶ ἰδοὺ ὁ ἄνθρωπος, ὅστις σήμερον ἤθελεν εὐρεθῇ ἐνεχόμενος εἰς φρικώδη δολοφονίαν!

Τέλος ὁ Πολλὲ ἤθελε δυνηθῇ νῦν ν' ἀνταποδώσῃ τὰς ὀφειλόμενας εὐεργεσίας, ἔμελλε ν' ἀφοσιωθῇ καὶ αὐτὸς ὅπως περασπίσῃ, ὅπως σώσῃ τὸν φίλον του.

Ἦτο βέβαιος ὅτι ἐν τῇ ἀπαισίᾳ ταύτῃ περιπετεῖα ὁ Βαροδᾶς ἤλπιζεν εἰς αὐτόν, ὅτι τὸν περιέμενεν.

Ἀλλ' εἶχεν ὁμολογήσῃ!... Ἀἱροὶ τῶν ἐφημερίδων, εἰς οὓς δὲν ἔπρεπε ν' ἀποδώσῃ τις μὴδὲ τὴν ἐλαχίστην σπουδαιότητα.

Τὴν ἐβδόμην λοιπὸν τῆς ἐσπέρας, ἐν τῷ μέσῳ τῶν νιφάδων τῆς χιόνος, ἦν ὤθει ἄνεμος ψυχρὸς τοῦ Δεκεμβρίου, ὁ ἀρχαῖος συμβολαιογράφος εὐρίσκετο ἐν τῇ μεγάλῃ ὁδῷ τοῦ Πασσύ, ἀνυπόμονος νὰ ὑπάγῃ... ποῦ; δὲν ἤξευρεν ἀκόμη.

Τὰ λεωφορεῖα εἶχον σταματήσῃ. Οὐδεμίαν ἄμαξα συγκατένευε νὰ προχωρήσῃ.

Ὁ Πολλὲ ἀποφασιστικῶς ἤρchiσε νὰ βαδίζῃ σκεπτόμενος.

Πόθεν ν' ἀρχίσῃ; Μὴ τὴν ἀλήθειαν, τὸ πρᾶγμα ἦτο ἀπλούστατον.

Ἡ κυρία Γρανσὸν εἶχε προφέρῃ αὐτὴν διὰ τοῦ ἐνστίκτου τῆς τὴν πρώτην λέξιν τῆς καταστάσεως τῶν πραγμάτων. Βα-

ροδᾶς! τὸ ὄνομα, καίτοι δὲν ἦτο κοινόν, ἠδύνατο νὰ φέρεται ὑπὸ ἄλλου τινὸς προσώπου.

Καθηγητῆς τῆς χημείας; ἡ τύχη δυνατόν νὰ εἶχε κάμῃ καὶ ἄλλους τοιούτους!

Ἐ λοιπόν! ἔπρεπε νὰ πορευθῇ πρῶτον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Βαροδᾶ.

Ἐκεῖ θὰ ἐμάνθανεν ἀμέσως περὶ τῆς προκειμένης ὑποθέσεως. Κατ'ὅκει ἐν ὁδῷ Δουαί, καὶ ἡ Βιομηχανικὴ Σχολή, εἰς ἣν παρέδιδεν, εὐρίσκετο ἐν τῇ ὁδῷ Ρώμης.

Ἄν δὲν ὑπῆρχον πληροφορίες ἐν τῇ κατοικίᾳ του, ὁ Πολλὲ ἤθελε πορευθῇ εἰς τὴν Σχολήν. Οὕτω τὸ σχέδιον εἶχε χαράχῃ καλῶς.

Δὲν εἶχε πλέον τὴν εὐρωστίαν τῆς πρώτης νεότητος· εἶχε καταστῇ καὶ ὀλίγον εὐσαρκος, ἡ ἀναπνοὴ ἦτο βραδεῖα, αἱ δὲ κνημαὶ εἶχον ἀποβάλλῃ τὴν ἑξίν τῆς ὁδοπορίας, μετὰ τῆς παγερᾶς ἐκείνης ἐπὶ τοῦ προσώπου μαστιγώσεως καὶ τῆς ὑπὸ τοῦς πόδας ὀλισθήσεως.

Δὲν ἤσθάνετο ὅμως τίποτε, ἀλλ' ἐπορεύετο ἀνυπόμονος νὰ φθάσῃ.

Πανταχοῦ ἔλλειψις ἀμαξῶν. Ἡ πόλις ἐξαίφνης εἶχεν ἐρημωθῇ. Τὰ ὀλίγα ὀχήματα, ἅτινα ἐπέστρεφον εἰς τὸ κατάλυμα, διήρχοντο σιγῇ ὡς σκιαί.

Ὁ Πολλὲ ἔσφιγγε τὸν ἐπενδύτην του περὶ ἑαυτόν, θωρακίζόμενος καὶ κατὰ τοῦ ψύχους καὶ κατὰ τῆς λυπηρᾶς ἐντυπώσεως, ἥτις προήρχετο εἰς αὐτόν ἐκ τῶν σκυθρωπῶν πραγμάτων.

Οὕτως ἐφθασεν εἰς τὴν ὁδὸν Δουαί κατεψυγμένος καὶ ὅμως πυρέσσων.

Ἐγνώριζε καλῶς τὴν οἰκίαν τοῦ φίλου του, ἂν καὶ λίαν σπανίως εἶχεν ἐπισκεφθῇ αὐτόν.

Ἐνίοτε μόνον, κατὰ ρητὴν ἀπαίτησιν, ἐγκατέλειπε τὴν ἐρημίαν του, ἵνα παραστῇ εἰς περιέργον πείραμα, ἀποκαλύπτον πρόοδον, ἐν βῆμα πρὸς τὰ ἐμπρὸς ἐν τῇ ἀπεράντῳ ταύτῃ ὁδῷ, ἐν ἣ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ παρόντος αἰῶνος, οὕτως εὐθαρσῶς εἰσῆλθεν ἡ ἐπιστήμη.

Ἡ κατοικία εὐρίσκετο ἐν τῷ ἰσογαίῳ μεγάλῃς οἰκίας, καὶ εἶχεν ἐκλεχθῇ ὑπὸ τοῦ ἐργάτου τῆς ἐπιστήμης, διότι συνώρευεν ὀπισθεν μὲ ἡρειπωμένην μικρὰν οἰκίαν, ἣν εἶχεν ἐνοικιάσει καὶ μεταβάλει εἰς χημικὸν ἐργαστήριον.

Ἦτο εἰς τὸν ἀριθμὸν 47.

Ἐκπληκτος ὁ ἀρχαῖος συμβολαιογράφος εἶδε δύο ἄμαξας πρὸ τῆς αὐλείου θύρας, ἥτις ἦτο κεκλεισμένη. Ἐμπροσθεν δ' ἵστατο κλητὴρ, ἐρημητικῶς ἀπὸ τῆς κεφαλῆς κεκαλυμμένος, ἀκίνητος.

Ὁ Πολλὲ ἐπροχώρησεν εὐτόλμως.

— Τί ζητεῖτε; εἶπεν ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος φράσσων τὴν θύραν.

— Νὰ εἰσέλθω εἰς τὴν οἰκίαν ταύτην.

— Διὰ νὰ κάμετε τί;

— Νὰ ἐπισκεφθῶ ἕνα φίλον μου.

— Ὅστις ὀνομάζεται;...

Ὁ Πολλὲ δὲν ἦτο ἐκ τῶν ἀνεχομένων πολλὰ, καὶ τοῦ ἤλθεν εἰς τὰ χεῖλη νὰ εἴπῃ:

— Δὲν εἶνε ὀδική σου δουλειὰ νὰ μάθῃς!

Ἄλλ' ἐκρατήθη ἐγκαίρως.

— Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ εἰσέλθῃ τις ;

— Ὅχι. Πρέπει νὰ εἴπητε τί θέλετε.

— Ἐ! λοιπόν ! ἄς τελειόνομεν. Εἶμαι ὁ φίλος ἐνοικιαστοῦ, κατοικοῦντος ἐκεῖ, εἰς τὸ ἰσόγειον. Θὰ εἶναι δὲ ἐδῶ, ἀφοῦ βλέπω φῶς...

— Ἄ ! εἶνε αὐτός... Εἰπέτε μου, παρκαλῶ, τὸ ὄνομά του, διὰ νὰ ἴδω...

— Ἀφοῦ εἶνε ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ γείνη τοῦτο... πηγαίνω εἰς τοῦ κυρίου Ἀνδρέα Βαροδᾶ.

Εἶχε προσθήσῃ τὸ προωνύμιον, ὡς ἵνα ἐξαλειψῇ διὰ μιᾶς ὑποψίας δυναμένας νὰ γεννηθῶσιν ἐξ ὁμωνυμίας τινός.

— Καλὰ, εἶπεν ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος. Τότε εἰσέλθετε... εἰσέρχομαι μεθ' ὁμῶν.

Ὁ Πολλὲ μετὰ κόπου κατῴρθωσε νὰ καταστείλῃ φρίκην καταλαμβάνουσάν τὸ σῶμά του. Περ' ὅλην τὴν αἰσιοδοξίαν του ἠσθάνετο ὅτι ἡ χεὶρ τῆς ἀστυνομίας εὐρίσκετο ἐπὶ τῆς οἰκίας ταύτης.

Ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος ὤθησε τὴν θύραν, εἶτα δέ, ταπεινῶς ὑποχωρῶν, τὸν προσεκάλεσε νὰ διέλθῃ πρὸ αὐτοῦ.

Τὸν ἠκολούθησε, καὶ διευθυνόμενος πρὸς τὸ ἰσόγειον ἠνέφξε τὴν ἐσωτερικὴν θύραν προφέρων τὰς λέξεις ταύτας :

— Ἰδοὺ εἰς κύριος, ὅστις ἔρχεται νὰ ἴδῃ τὸν κύριον Βαροδᾶν.

Αἰφνης ὁ Πολλὲ εὐρέθη ἐν μέσῳ ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων ἐν στολῇ, καὶ ἄλλων προσώπων φερόντων πολιτικὴν ἐνδυμασίαν. Αὐτομάτως πῶς δ' ἐξήγαγε τὸν πῖλόν του.

Ὑπὸ τὴν ἰδιότητά του, ὡς δημοσίου λειτουργοῦ, διετῆρει τὸ σέβας πρὸς πᾶν ὅ,τι, ἐκ τοῦ πλησίον ἢ καὶ μακράν, εἶχε σχέσιν πρὸς τὴν νόμιμον ἀρχήν.

— Ὑμεῖς ζητεῖτε τὸν κύριον Βαροδᾶν ! ἠρώτησεν ἀρκετὰ ἀποτόμως νέος τις, ἔχων τὰς παρειὰς ἰσχνὰς, ὥσπερ λεπίδας μαχαιρίου.

— Μάλιστα, κύριε ἐγώ...

— Εὐχρεστήθητε νὰ μοὶ εἴπητε τὸ ὄνομά σας...

Αἱ λέξεις αὗται εἶχον προφερθῇ εὐγενέστερον.

Ὁ Πολλὲ εἶχεν ἀναλάβει τὸ συμβολαιογραφικὸν του ὄφρος.

Ἀληθῶς ὁμοῦς ὁ Πολλὲ ἔτρεμεν. Ἄλλ' ἔμενεν ἡσυχος. Τοιοῦτον τὸ ὑψηλὸν θάρρος.

Ἐξήγαγε τὸ ἐπισκεπτήριόν του καὶ τὸ ἐνεχείρισεν εἰς τὸν νέον, ὅστις ἦτο ὁ γραμματεὺς τοῦ ἀστυνόμου τοῦ τμήματος ἐκείνου, καὶ ὅστις, ρίψας τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπ' αὐτοῦ, τῷ εἶπεν :

— Εὐαρεστήθητε νὰ περιμενῆτε μίαν στιγμὴν, κύριε. Θὰ ἐγχειρίσω τὸ ἐπισκεπτήριόν σας εἰς τὸν κύριον ἀνακριτὴν.

Τὴν φορὰν ταύτην ὁ δυστυχὴς κατελήφθη πραγματικῶς ὑπὸ φρίκης.

Εἰς τὸν ἀνακριτὴν !

Τὰ πάντα λοιπόν ἦσαν ἀληθῆ... Ὁ Βαροδᾶς του, ὁ φίλος του, ἦτο ἐκεῖνος, ὅστις εὐρίσκετο εἰς τὴν ἐξουσίαν τῆς δικαιοσύνης διὰ πρᾶξιν δυναμένην νὰ ἐπισύρῃ θανατικὴν ποινὴν.

Ἀλλὰ, καθόσον ὁ κίνδυνος ἐξεδηλοῦτο βεβαιότερος, ὁ Πολλὲ ἀνελάμβανε τὴν ψυχραιμίαν του.

Ὁ Βαροδᾶς διέτρεχε κίνδυνον σοβαρόν. Ἐπρεπε λοιπόν νὰ τὸν ὑπερασπίσῃ. Δὲν ἤθελεν ἐνδώσει ἀπέναντι οὐδενός. Ἀλλ' ὡς τε, δὲν ἤρκει μία μόνη λέξις, ὅπως ἀνατρέψῃ ὁλόκληρον τὸ οἰκοδόμημα τῆς κατηγορίας ;

Παρετῆρει περὶ ἐαυτόν, ἐξετάζων τὰς ἀπαθείς ἐκείνας μορφάς, ἀλλ' ἀντιστάμενος εἰς τὴν σφοδρὰν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ ἐρωτήσῃ. Ἀλλ' ὡς τε, πρὸς τί, ἀφοῦ μετὰ μίαν στιγμὴν ἔμελλε νὰ γνωρίσῃ πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν ;

Παρήλθον λεπτά τινα, κατὰ τὰ ὁποῖα, μετ' ἐλαφροῦ κυρτώματος τῆς ὀσφύος, ὁ Πολλὲ ἐνίσχυε συγχρόνως τὴν τε φύσιν καὶ τὴν θέλησιν αὐτοῦ.

Θύρα τις ἠνεψήθη.

Ὁ γραμματεὺς ἐνεφανίσθη ἐκ νέου καὶ τῷ ἔκαμε σημεῖον νὰ προχωρήσῃ.

Ἐπήκουσε καὶ εὐρέθη ἐν δωματίῳ χρησιμεύοντι ὡς ἐστιατόριον, καὶ ὅπερ ἐγνώριζε καλῶς. Ἐμπροσθεν τραπέζης καθήμενος ἔγραφεν ἀνθρωπὸς τις.

Ἄλλος δέ, λευκὴν τὴν κόμην ἔχων, εὐπρεπῆς, φέρων τὸ παράσημον τῆς Λεγεῶνος τῆς τιμῆς, ἵστατο ὁρθὸς ὁμιλῶν.

— Νὰ προσκαλέσετε διὰ τὴν τρίτην τὰ πρόσωπα, τὰ ὁποῖα δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἴδω σήμερον. Ἐχετε τὰ ὀνόματα ;

Ὁ γραφεὺς ψελλίζων ἀνέγνωσεν ἐπὶ τινος φύλλου :

— Ὁ κύριος Μαρσιὸλ Κομπῶ, κύριος Ἀδριανὸς Βερνιέ, κύριος Κάρολος Λαταίρ. — Μάλιστα.

Ὁ Πολλὲ ἔμεινεν ἀκίνητος περιμένων. Ὁ γραφεὺς εἶπε :

— Κύριε δικαστά, ἰδοὺ τὸ πρόσωπον... Καὶ τῷ ἔτεινε τὸ ἐπισκεπτήριον, ὅπερ ὁ δικαστὴς ἔλαβε καὶ παρετήρησεν.

Εἶτα δὲ στρεφόμενος πρὸς τὸν Πολλέ :

— Ὑμεῖς, κύριε, ἔρχεσθε νὰ ἐπισκεφθῆτε τὸν κύριον Βαροδᾶν ;

— Ἐγώ.

— Τὸν γνωρίζετε ;

— Πολύ. Πρὸ τεσσαράκοντα ἐτῶν...

— Ἄ ! καὶ τί τὸν θέλετε ;

— Κύριε, ἡ ἰδιότης μου, ὡς ἐλάβετε γνῶσιν διὰ τῆς ἀναγνώσεως τοῦ ἐπισκεπτήριου μου, σὰς εἶνε μία ἐγγύησις ὑπὲρ τῆς εἰλικρινείας μου. Ἀνέγνων ἀπόψε μάλιστα, ἔν τινι ἐφημερίδι, τὴν καταπληκτικὴν εἰδησιν τῆς συλλήψεως τοῦ φίλου μου κ. Βαροδᾶ... Ἐνόμισα, καὶ νομίζω ἀκόμη, ὅτι συμβαίνει ἐνταῦθα φοβερὰ παρεννόησις. Ὑπέθετον μάλιστα ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἄλλου τινὸς προσώπου, φέροντος τὸ αὐτὸ ὄνομα, καὶ ἦλθον νὰ βεβαιωθῶ περὶ τοῦ πράγματος. Ἐξ ὅσων βλέπω ἤδη, ἐννοῶ ὅτι ἡ πληροφορία ἦτο ἀκριβὴς καὶ ὅτι ὁ φίλος μου εἶνε ἀντικείμενον σοβαρῶν ὑποψιῶν. Χαίρω δὲ τοσούτῳ μᾶλλον ὅτι ἔκαμα τὸ διάθημα τοῦτο, καθόσον, ἂν τὸ ἐπιτρέπετε, θὰ σὰς ἀποδείξω διὰ μιᾶς μόνης λέξεως ὅτι ἡ κατηγορία καταρρεῖ ἀφ' ἐαυτῆς...

[Ἐπεται συνέχεια].

Τ.

ΕΞΕΛΟΘΗ, ΕΞΕΛΟΘΗ, ΕΞΕΛΟΘΗ

ΠΛΟΥΣΙΟΝ

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΩΤΑΤΟΝ, ΚΟΜΨΟΝ, ΕΥΘΗΜΟΝ, ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΟΝ

ΩΣ ΠΑΝΤΟΤΕ

Κ. Φ. ΣΚΟΚΟΥ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΟΥ 1891 ΕΤΟΥΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΚΑΙ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ

(ΕΤΟΣ Γ')

Σύγκειται ἐκ 450 πυκνῶν σελίδων, καλλιτεχνικωτάτων, εἰς ἀεικονίζεται ἐν μικρῷ ἢ φιλολογικῇ καὶ κοινωνικῇ φωτογενωμίᾳ τοῦ ἔτους. — Κοσμεῖται δι' 60 λαμπρῶν εἰκόνων φωτοτυπικῶν, ἐπίτηδες κατασκευασθῆναι ἐν Λειψὶ καὶ Παρισίοις. — Περιέχει ὑπὲρ τὰ 100 ἄρθρα καὶ διατριβάς, ἀρίστης ἐκλογῆς, ἥτοι : διηγήματα, ἡθογραφίας, ποιήσεις, ἱστορικὰ καὶ ἐπιστημονικὰ διατριβάς, καλλιτεχνικὰς μελέτας, δράματα, διαλογὰς, χαρακτῆρας, κοινωνικὰς σελίδας ἐκ τοῦ συγχρόνου βίου, φιλολογικὰ παίγνια, λεπτὰ καὶ φαιδρὰ σατύρας ἐπικαίρους, ἐπιγράμματα, σκαλαθῦρματα, γινωμικά, βιογραφικὰς σημειώσεις, ἀνέκδοτα, γελοιογραφικὰς παραστάσεις, κλπ. κλπ. — Συνεργάται ὑπὲρ τοὺς 80, πάντες σχεδὸν οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς ἐν Ἑλλάδι συγχρόνου λογοτεχνίας. — Περιέχει δ' ἐπὶ πλέον καὶ

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΗΝ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΝ τοῦ 1891

ἥτοι λαμπρὰς προσωπογραφίας καὶ βιογραφίας σχετικὰς τῶν διαπρεπεστέρων ἐν τῇ πολιτείᾳ, τῇ ἐπιστήμῃ καὶ τοῖς γράμμασι συγχρόνων ἐλλήνων.

Εἰς τὸ Ἡμερολόγιον τοῦ κ. Σκόκου συγκεντρῶνται ὅλη ἡ χάρις καὶ ἡ σπινθηρίζουσα εὐφυΐα τῆς συγχρόνου φιλολογικῆς παραγωγῆς. Οἱ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ Ἕλληνες, διερχόμενοι τὰς 450 χαριεστάτας σελίδας τοῦ «Ἡμερολογίου» τοῦ κ. Σκόκου, ἀνιυροῦσιν ἐν μικρῷ τὴν φιλολογικὴν καὶ κοινωνικὴν φωτογενωμίαν τοῦ ἔτους.

ΤΙΜΑΤΑΙ

Διὰ τοὺς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ :

Χαρτόδετον φρ. 4. — Χρυσόδετον φρ. 8.

Διὰ τὰς ἐπαρχίας :

Χαρτόδετον φρ. 3,50. — Χρυσόδετον φρ. 4,50

Ἡ Διεύθυνσις τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων χάριν τῶν ἀπανταχοῦ ἀναγνωστῶν τῆς ἀναδέχεται νὰ ἀποστέλλῃ ἀσφαλῶς καὶ ταχέως τὸ Ἡμερολόγιον τοῦ κ. Σκόκου, εἰς πάντα ἐμβάζοντα πρὸς αὐτὴν τὸ ἀντίτιμον.

ΚΟΜΨΟΤΑΤΟΙ

ΚΑΙ

ΕΥΘΗΜΟΤΑΤΟΙ

ΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΑΙ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ

Εἰς τὸ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ «ΚΟΡΙΝΝΗΣ»

Ὁδὸς Προαστείου ἀρ. 10.